

Nevinná vycházka 1965

V Horní Blatné, to je sousední vesnice, kde bývaly všechny běžné obchody - závod Státních lesů, továrna na výrobu cínovaného kuchyňského náčiní Mars, stolárna a Triola, závod na výrobu prošíváných dek a ložního prádla, dále hotel Modrá Hvězda a restaurace Klub. Obyvatel tak 1500, vzdálenost od Potůčků 5 Km. Nejpříznivější druh dopravy vlak, jedna zastávka. Zastávka je 250 metrů nad rotou. Jízdní řád vojenským zvyklostem celkem příznivý. Odjezd do vnitrozemí kolem páté po rozkazu, návrat v 22:10, což se tolerovalo jako v 22:00 a cca v 01:40 - ideální pro sobotní vycházku.

Hotel Modrá Hvězda byl vyhlášený svojí úrovní. Perfektní kuchaři i obsluha, perfektní Plzeň 12, tehdy asi za 1,90, nebo 2,40 - to už fakt přesně nevím... Ubytování asi tak pro 25 lidí. Měl jsem skůtr ČZ 175, zajel jsem si rád na dobrou večeříčku a nějaké to orosené. Biftek s oblohou tu byl za cca. 10 Kč. Vepřová s knedlíkem a zelím cca 7,50. Vyhlášené byly minutky. K druhé večeři, když se to protáhlo, tatarský biftek ze svíčkové s česnekovými topinkami, prostě sedmé nebe. Šéfoval tomu prvorepublikový hoteliér z Karlových Varů, pan Selvička, který z tohoto důvodu nesměl působit v Karlových Varech.

Ve všech provozech se vyrábělo o sto šest, žádní nezaměstnaní. V Triole a Marsu se jelo na dvě směny, v zinkovně Marsu dokonce na 3 směny. To bylo možné jen proto, že tak polovina obyvatel byli neodsunutí Němci. Ale o tom jsem už psal. Většina výrobků z Marsu se vyvážela do všech států RVHP. Lidí byl nedostatek, tak ostatní závody vypomáhaly brigádníky. Ženatí na měsíc, svobodní na dva. A tak jednoho dne vyslal do Blatné (zkrácený místní výraz), dvě brigádnice ze závodu Mars Horní Slavkov a ubytoval je v hotelu Modrá Hvězda.

Na rotě skončil všední den bez závažných událostí, službu nemám, prověrku nemám, prostě radost ze života. A aby ta radost byla ještě větší, zajedu si na nějaký mls a nějaké to orosené. SNB tu nebylo, tu vládla PS, takže kontroly nula. Vyndávám skůtra z garáže co stála PV3S. Kde se vzal tu se vzal, přihasil si to des. Bělohávek. Nevzal by jste mě sebou, byl jeho dotaz. Já jsem se po službě koupal a ujel mi vlak. On ten Bělohávek byl opravdu bělohávek. Růžovoucí jako panenka a do očí mu padala blond patka. Dnes by ho označili za patkáče. Slušňák, velitel prvního družstva mé bývalé čety, nikdy s ním nebyl nejmenší problém. A kam? Do Blatné? Tak máme společnou cestu, jedem.!

Jdu do hotelu, kam jdete vy, desátníku? Mají tu být kluci. Jdeme dovnitř. V lokále žádní péesáci. Sedám si, Bělohávek kouká, můžu si přisednout? Proč ne, je to veřejná místnost a samotnému se mi také nechce sedět. Objednáváme si a pomalu se rozproudí hovor, co doma, co kluci, co bažanti a co je v civilu nového a takové plácání. Jsem po večeři, dáváme si pivíčko, jedno dvě... Večer kráčí k dvacáté hodině, pár lidí přibylo, ale plno je tak z půli. Sedávám u okna v rohu, abych si držel přehled co se děje kolem. Koukám a zpozorním. Do lokálu vstupují dvě slečny. Jedna už tu na brigádě byla a druhá nová.

Pohled celkem utěšený. Obě tak průměr, ale ty proporce, radost pohledět! Ta , říkejme jí baculka, nahoře tak č. 5, pěkně kulaťoučké a zadek... lidi zlatý!! To by byla poloha sfingy, ani nemůžu domyslet. Ta druhá říkejme jí d'ábel, černé vlasy, štíhlá, ale stvořitel na ní taky nešetřil v horní partii. Tak za č.4, ale vrcholy štítů Tater proti hrotům jejích ňader byly opsané tužky. Bože jak ty hroty koukaly na svět, nepopsatelné!!! Mít něco takového v ruce by musel být vrchol blaha.

Slečny si objednaly, obletuje je číšník jako čmelák květ. Ale jinak žádní amanti. Hodíme očko, poprvé, podruhé, hodíme slovíčko, několik slovíček, přisedněte, ne přisedněte vy k nám. Přisedáme, já jsem ten on je ten, ta je ta já jsem ta. Dělicí stěna mizí. Klábosíme, objednávám Rulandské polosladké, to ženské rády, sladké do nich lépe padá. Povídáme všichni a pomalu se to začíná dělit. Bělohávek

dělá do baculky a já s radostí do d'áblice. Bělohlávek mi šeptá, já to mám do 23,00 za chvíli budu muset jít. Ale partie je slušně rozjetá, bylo by škoda kdyby jeden vypadnul ze hry. Dej sem knížku já ti to prodloužím. Mezi řečí se dozvídáme, že dámy jsou spolu na pokoji. Ale to přece nevádí, to není tělesná vada.

Na stole je druhá pistole Rulandského, tehdy za 24 Kč. Ten trik jsem použil vícekrát. Dámy jsou veselé, zasouvám Moskevskou vodku, tehdy nejoblíbenější pití. A ještě jednu rundu. Na horách se na zavíračku moc nekoukalo, dokud byli platící hosté, tak třeba pomocná kuchařka musela zůstat za pultem. Je něco k půlnoci. Co s načatým večerem? Bereme lahvinku s sebou a přesun na pokoj. Tlumené světlo, pouštíme Laxenberg, Elvis a Domingo řadí. Z alkoholu je nám teplo, odkládáme si, zatím jsou dámy v kalhotkách a v podprsenkách. Je to radost pohledět, nejraději bych zabral obě. Ty kulaťoučké pětky, ty nejsou vůbec k zahzení. Pracujeme na věci, nejsem sobec. Pokojem se začíná šířit vůně lásky.

Dělám na těch Tatranských štítech. Napřed jedna gumička podprdy, už je vidět víc. Je to k nevíře, zařízení se mi div neroztrhne. Povoluje další gumička a už je podprda dole. Bůh mi dopřál mnoho krásy v životě, ale to co na mne koukalo, proboha je to vůbec možné? A to jsem už nebyl žádný začátečník. Měl jsem za sebou roční krásnou známost proloženou radostí z pohybu. To by dnes ani plastický chirurg nevykouzlil. Po očku koukám na Bělohlávka. Baculka mu vydatně pomáhá a pomohla. Je slyšet hluboké vzdechnutí z průniku. Bělohlávek běží jako o závod, ale baculka si ho pomalu usměrňuje rukou na jeho hýždích. Už je to v normě. Oba krásně naříkají.

Ale já chci také naříkat. Sklápím d'áblici na postýlku, ale napřed pracuji na těch horských štítech. Líbám je, saju, jazykem mazlím, mušličku laskám. Je připravena, nasazuji bajonet, jde to ztěžka..., průník, krása. A také zde, nevídaná věc, pokud jste strojaři tak víte co je uložení h7 až h8. Jsem v Jiříkově vidění, něco tak těsného jsem už nikdy nezažil. Vedle naříkání zesiluje už to bude...! Baculka ho odsunula rukou z hříště, Bělohlávek exploduje. Bílá krev létá na všechny strany. Ani já nezůstávám pozadu. Takové podmínky se dají jen stěží dlouho vydržet, také exploduji. Moje bílá krev přistává na těch horských štítech.

Bělohlávek je nezmar, už zase naříká. I já se snažím, pozadu nezůstávám. Po čtvrtém nebo pátém vykrvácení jsme všichni znaveni. Prostěradla, deky nasáklé naší bílou krví. Ráno se blíží. Dámy se musí alespoň dvě hodinky vyspat do práce. Vytrácíme se kotelnou, skůtr raději kousek tlačím. Ne, že budeš žvanit patkáči. Na rotu jdeš se mnou, aby se DR neptal. Spím tak dvě hodiny. Druhý den utrpení. Nevím jak Bělohlávek, ale já byl zmodovaný jako feldkurát Katz ve Švejkovi. Ještě jednou jsem si to zopakoval, ale sám a jen s mými Tatranskými štíty.

To ale není pointa. Ta teprve přijde.

Bělohlávek jde za pár dnů do služby. Sloužím, vydávám rozkaz...a desátník se škrábe v rozkroku. Co se děje? Pořád mě něco svědí... Člen hlídky ven a vy gatě dolů. Moc se mu nechce, odhrň ten pytlík, vyrážka...! Další den po službě ho posílám na ošetřovnu do Ostrova. Tři dny si ho tam nechali. Vrátil se z půllitrovou lahví jakéhosi oleje. Myslíte berušky lásky - filcky? Nikolivě. Svrab chudák od baculky chytil a pěkně dlouho mu to trvalo, než se ho zbavil! Chodil promaštěný jako automechanik. Vše ale dobře dopadlo, svrabu se zbavil a do civilu šel čistý jako bloňdaté lilium. Měl jsem štěstí, že mi osud nedopřál pracovat na baculce. Dlouho jsem se zrcátkem na holení prohlížel.

Podle pravdivého prožitku vyprávěl Zdeněk Holek